

סקירה כללית

① על תערובת דמאי לא גזרו (למעט בשני מקרים) ② המוסר מצרכים לעם הארץ לאפות/לבשל בשבילו אינו חשוד להחליפם עם שלו למעט מקרים שמורה היתר

מקרה – 1

דמאי בתערובות

דין

לא גזרו

יוצא מן הכלל

- אם אמר לה עשי משלך – דכאילו ערב בידי
- אם תבלין או שאור דלטעמא עבידא – שנחשב כעיקר

מקרה – 2

אם נתן מצרכים לעם הארץ לאפות/לבשל בשבילו ומקבל בחזרה מאפה/תבשיל

דין

לא חיישינן לחלופי (את מה שנתן לה בשלה[שהוא דמאי])

טעם

שאינה חשודה על הגזל

יוצא מן הכלל

אם היא מתכוונת לטובה – מורה היתר – ואינה מתכוונת לגזל

סוגיא - דף ו.ז. - נושא: [סטיה] בית שאן לא הוקדשה בקדושה שנייה ולכן אין צורך שם לעשר ירקות

סקירה כללית

רבי (מבוסס על עדות על סיפור של ר"מ) התיר לאכול פירות בית שאן בלי לעשרם. זאת אומרת שבית שאן לא הוקדשה בקדושה שנייה.

רקע

- קדושה (קדושת הארץ) ראשונה קדשה רק לשעתה (עד שיגלו)
- קדושה שנייה קדשה אף לעתיד
- בהקדשה השנייה השאירו מקומות מסויימים מבלי להקדישם שוב – כדי שיוכלו לחרוש ולזרוע שם בשמיטה ויוכלו עניים להתפרנס...לפי סוגייתנו אחד המקומות הללו הוא בית שאן
- בחוץ לארץ מדרבנן נוהג מעשר, חוץ מירק שאפילו בארץ הוא רק מדרבנן

פירוט

אדם גדול העיד על ר"מ שאכל ירק מאגודו (שנחשב לא אכילת עראי) בבית שאן. מבוסס על זה, רבי התיר את בית שאן לאכול ירקות בלי לעשרם (שהיא חוץ לארץ בקדושה שנייה).